

The NXT

WHAT:
BEING OF PLACE

www.nxtbrand.dk

nxt

Hvor er her dejligt | 祖父の歓喜の歌がいまでも聞こえてくる。 | Why is Place so Powerful? How do we create Places for Life? | Hvad jeg ikke ved om steder, og hvad vi kan bruge det til | Creating atmosphere with carbon inbuilt | Iceland to Treeland | Når byens hjerte banker | VOICE AS A PLACE | Nordjyllands største imaginære sø svæver mellem land og vand | Learning to Give Place: reclaiming sensory experience for planetary liveability | Når kunst møder byudvikling | A reflection of spatial listening | Vi trenger å dvele ved det livsbekræftende og enkle som forbinder oss | Det moderne menneske har jord under neglene | Dusty journeys | Moving towards a more sustainable society by inhabiting the arts | This is not a blank canvas | Hvert sted er en erindring | Planetary urban diversity - withdrawal, regenerating and making-kin | Bee companions in Copenhagen | Solastalgia - singing another end of the world | Spor | Sømmene fra morfars tid sidder stadig i bjælkerne | De potente år | Der var engang et sted...

Vi trenger å dvele ved det livsbekreftende og enkle som forbinder oss

LIFE-BOATS begynte som en drøm en natt og ble til en visjon, som tente mange mennesker – sikkert fordi havet og det mytiske ved seilasen taler til noe gjenkjennelig dypt inne i oss.

Alle har vært inne i en kvinne. Der inne skapes livet og næres. Vi deler alle de biologiske komponenter i livssyklusen, som gjør oss til mennesker. Jeg tror vi trenger å dvele ved det livsbekreftende og enkle som forbinder oss – i stedet for det som adskiller oss.

Life-boats er 3 seilende kvinnefigurer i betong og tre stadier i en livssyklus; den unge har en skattekiste inneni, som samler inn tekster om håp og lengsler – i den gravide er det selvportretter, tegnet direkte på veggene. Den aldrende bærer 19 symbolske portretter av virkelige kvinner; alle er over 70 år, de representerer 27 nasjoner og har forholdt seg til andre kulturer enn sine egne. De har overlevd 8 forskjellige kriger, også på forskjellige sider – men er enige om å være i samme båt, for å gi håp til kommende generasjoner.

GALLIONSFIGUREN. Jeg har alltid vært opptatt av måten folkelige, gjenkjennelige symboler kan gi en inngang til det irrasjonelle. Så lenge mennesket har beveget seg på vannet, har man hatt behov for symboler på beskyttelse. Disse har forandret seg gjennom historien i forhold til tidens trender og ideologier. Gallionsfiguren som vern mot ukjente farer, er en påminnelse og innrømmelse av at vi trenger det irrasjonelle og åndelige aspekt i møte med - og til forståelse av vår komplekse verden. Gallionsfiguren har i Life-boats overtatt og blitt hele båten, istedenfor å holde utkikk i baugen.

HAVNEBESØK. Life-boats oppsøker selv sitt publikum. Det er et kunstverk man også kan oppleve tilfeldig, når de seiler forbi. Man kan gå inn i skulpturene, omsluttet av dem og oppleve deres indre installasjoner, både av kunstnerisk og skipsteknisk art. Theo, som har vært med på flere seilaser, sa til meg at hver gang Life-boats kom til en ny havn, gjorde skulpturene havnen om til et kunstmuseum. Frivillig besetning står for en personlig opplevd kunstformidling.

Vannet, båten/skipet - og det å seile, inneholder mange symboler som forholder seg til livet og lidenskap, gjenfødelse og død, kamp, overvinning og kommunikasjon. Grønlanderne har hatt en tradisjon for "Konebåter", som seilte rundt til de forskjellige bostedene og fungerte som en kommunikasjonskanal - datidens internett. I vår tid, hvor man digitalt kan kommunisere og forflytte seg globalt, ble jeg opptatt av å skape noe som gjorde det motsatte; hvor tidsaspektet/langsomheten og det fysiske møtet mellom mennesker og steder var avgjørende.

Skulpturene har seilt fra havn til havn med budskap om fred og dialog, som ambassadører for Den Europeiske Kulturhovedstad Aarhus 2017 de to første årene, i samarbeid med

Aalborg, som var hjemhavn. Life-boats har besøkt over 70 havnebyer i hele Danmark. Fra sjøsetning i Aalborg i 2016, gjennom Limfjorden til Kulturmødet på Mors, ned langs østkysten, inn i alle fjordene og via Ebeltoft til Aarhus, med vinterseilas den 21. januar til åpningen av Den Europæiske Kulturhovedstad. Året etter seilte de til Copenhagen Contemporary på Papiroen i København. Tilbake via Sønderjylland, hvor de fikk havneplasser midt i byene, som del av festivaler og Kunstmuseers satsninger oppover langs kysten, før de seilte inn foran Utzon senteret i Aalborg og videre opp langs østkysten til Sæby og Strandby, med overvintring i Hals.

Håpet er at skulpturene skal seile på Europas kanaler, som naturlig fører dem gjennom hjertet av de Europeiske byer: At Life-boats kan være med til å forbinde folk og steder gjennom en kulturell utveksling, på tvers av og på tross av forskjeller og grenser. Det europeiske kanalsystem er fortidens og til dels nåtidens trafikkveier, til transport, kommunikasjon og til utveksling av varer, idéer og verdier. Life-boats handler om utveksling av nære og varige verdier. Skulpturene fungerer som en slags seilende kulturhus, med kunstnerisk utveksling.

Tidligere mobile prosjekter har gitt meg erfaring rundt det å bringe kunsten ut til folk der de er – til å dele noe uventet i det offentlige rom – til å overraskes og forundres alene eller sammen med noen – på uventede steder – som transformeres ved de store skulpturers tilstedeværelse.

TEKNIKK. Jeg er skulptør, som i samarbeid med skipsingeniør, ferrocementbåtbyggereksptise og mange andre, har bygget disse seilende skulpturene. Det tok 8 år og involverte flere hundre frivillige i støpeprosessene. Jeg vet ingenting om båter; min del er det kunstneriske og visjonen og den fysiske modellering – jeg vet ingenting om det å seile. Men jeg har hatt en fantastisk læremester; en betongingeniør, som sa at man skal huske å gjøre sine begrensninger til en ressurs. Hvis man erkjenner det man ikke kan og derfor finner den rette ekspertise – og helst noen som elsker å løse det man ikke kan selv – så kan man alt!

Alle som har seilet skulpturene, har vært del av en kunstnerisk happening, de har både vært performere og samtidig "backstage personale" – de har både stått på scenen – og sørget for at alt fungerte bak scenen – både ved roret og i maskinrommet.

MITT ØNSKE om at skulpturene skulle være med til å åpne folks horisonter og å gi forståelse for hva man kan i fellesskap – og at det irrasjonelle og unødvendige kan være nødvendig, har allerede gått i oppfyllelse. Et eksempel er møtet med en eldre værbit båtbygger som sa til meg, da vi ankom Jegindø i Limfjorden; «Når det er muligt for jer at sejle her til os i disse skulpturerne, tror jeg at når I sejler videre herfra, så vil I ha lagt noget ind i vores hoveder, som gør at vi vil kunne tænke at måske vil noget af det vi troede ikke kunne være muligt, en gang komme til at blive det!»

